

Broddelen

De asem. Ze was vergeten om het te laten weken. Een paar uur moest het in de week, dan had ze precies het goede aftreksel om het vlees mee in te wrijven. Inda hoorde haar moeders stem in haar hoofd:

“Altijd op tijd beginnen, je moet het bereiden van de maaltijd goed plannen”. Ja mam. Maar ik ben jou niet, al deel ik jouw afkomst voor de helft.

Inda pakte het potje met ve-tsin en gooide een theelepeltje ervan door de saus. Het zou de smaak van het rundvlees versterken. Martijn zou het verschil niet proeven, hij vond dat ze fantastisch kon koken.

Ze keek in de pan en hield daarbij haar lange, donkere haren uit de weg. Ze rook de lucht van het vlees. Ineens kwam er met een brandend gevoel een golf maagzuur naar boven. Inda legde haar hand op haar borstkas en ging bij de gootsteen staan. Ze ademde zwaar. De brand in haar slokdarm bleef nog een tijdje aanhouden. Ze greep naar het keukenkastje en haalde er een fles met een wit goedje uit waar ze een grote slok van nam, rechtstreeks uit de fles.

Hoeveel van deze troep zou ze al hebben geslikt, het leek op vloeibare tandpasta. Maar alles beter dan melk, waar de autochtone Nederlanders zo mee dweepten, als redmiddel voor elke kwaal. Nooit had ze die laffe smaak kunnen verdragen. Martijn plaagde haar ermee.

“Je wordt toch zelf wel een melkkoetje, schat” zei hij dan, “of je wilt of niet”. Dan keek ze naar hem op, naar haar lange, sterke man, die minstens twee koppen boven haar uitstak. Wat een verschil met Michael, die tijdelijk het bovenhuis huurde.

Het lampje van de rijstkoker sprong uit. Inda liep haar het fornuis. Het brandende gevoel was een stuk minder. Ze roerde in de rendang en keek naar de pan met boontjes die stond te pruttelen. Niet de echte van de toko, maar gewone van de Albert Heijn. De pisang goreng waar Martijn zo gek op was, stond in een kleine koekenpan goudbruin te worden. Ze keek de kamer in. De tafel was gedekt. Boven zich hoorde ze gestommel.

Wat zou hij aan het doen zijn? vroeg Inda zich in stilte af. Niet aan denken nu, het was één keer, je was dronken en eenzaam, je bent naar boven gegaan en te lang gebleven. Martijn weet het niet en dat blijft zo.

Het geluid van de sleutel die in het slot werd gestoken en werd omgedraaid was vertrouwd. Ze hoorde het geluid van voetstappen die van de voordeur via de gang naar de keuken kwamen.

“En waar is mijn meisje? Ha, daar ben je” zei Martijn en liep op haar af. Hij omhelsde haar en gaf haar een kus. Daarna liep hij naar het fornuis en tilde één voor één de deksels van de pannen op. Zijn nieuwe lichtgrijze pak stond hem vreselijk goed.

“Dat ruikt weer heerlijk, mijn keukenprinsesje” zei hij en lachte.

“En hoe voel je je vandaag?” vroeg hij. Hij wreef over haar buik.

“Heeft ons broddellapje je nog problemen bezorgd?”

“Valt wel mee” antwoordde ze, “wat maagzuur, meer niet”.

“Gelukkig maar” zei Martijn,

“Ik zou niet willen dat die kleine je nu al te veel dwars zit”. Hij glunderde. Inda keek hem aan en, ze voelde een golf van liefde omhoog komen. Nooit zou dit kind haar dwars zitten, ze zou ervan houden, hoe het er ook uit zou zien. En Martijn was de vader, punt.

Nog één keer keek ze in de pannen en rook. Perfect was het niet, maar ook nu zou ze er wel weer mee weggkomen.

Ghislaine Cals